

Gerard van Gemert

Strafbal

δ

De eerste wedstrijd

‘Hier, Sem!’ riep Mattijs. Hij rende de cirkel in en was helemaal alleen.

Zijn directe tegenstander was gestruikeld.

Sem had de bal aan zijn stick aan de rechterkant van het veld en zag Mattijs aan de overkant vrijlopen. Hij mikte de bal langs de verdediger die voor hem stond in de richting van zijn vriend.

Mattijs controleerde de bal eerst en tikte deze daarna een stukje voor zich uit, zodat hij goed op doel kon slaan.

De bal was goed ingeslagen en zoefde richting het doel, maar de doelman kon met een uiterste beweging de bal uit de hoek schoppen en tot hoekslag verwerken.

‘Jammer, Mattijs,’ riep Sem. Hij liep langs het doel en pakte de bal om de hoekslag te nemen.

De E3 van HC Quick speelde de eerste wedstrijd van het nieuwe seizoen tegen De Zwaluwen.

De stand was 2-2 en er waren nog maar vijf minuten te spelen. De jongens hadden afgesproken

dat ze er dit seizoen alles aan zouden doen om kampioen te worden. Als ze de eerste wedstrijd niet zouden winnen, zou dat meteen

al een behoorlijke misrekening zijn, vond Sem.

Hij sloeg de hoekslag hard voor het doel langs en hoopte dat een van zijn medespelers de bal zou aanraken en zo zou scoren,

maar dat gebeurde niet. De bal ging aan de andere kant van het veld over de zijlijn,

zodat De Zwaluwen mochten inslaan.

‘Dat gaat nooit meer lukken,’ zei Victor toen het spel even stillag omdat een speler van De Zwaluwen de bal hard tegen zijn knie had gekregen.

‘We beginnen de competitie met een gelijkspel.’

‘Niet opgeven,’ antwoordde Sem, ‘we hebben nog tijd zat.’

Victor haalde zijn schouders op.

Blijkbaar had hij er geen vertrouwen meer in.

De Zwaluwen zochten de aanval.

Ook zij zetten alles op alles om alsnog de wedstrijd te winnen. De bal kwam in de cirkel tegen de voet van Mattijs, zodat De Zwaluwen een strafcorner mochten nemen. De bal werd naar de rand van de cirkel gepusht en daar stilgelegd om te worden ingeslagen. Dat lukte niet in één keer, waardoor Victor de bal kon onderscheppen en meteen een aanval kon opzetten.

Sem stond op de middenlijn te wachten en liep naar de zijkant om vrij te komen.

Victor zag het en speelde de bal naar Sem.

Omdat hij helemaal vrij stond, kon hij de bal laten rollen en zo hard als hij kon, rende hij naar het doel van De Zwaluwen.

Een verdediger probeerde hem de weg af te snijden, maar met een slim tikje speelde Sem de bal langs hem heen. Er was nu nog een verdediger en die moest kiezen, want Mattijs liep aan de andere kant helemaal vrij.

De verdediger twijfelde en bleef tussen Sem en Mattijs in lopen.

‘Sem,’ riep Mattijs om duidelijk te maken dat hij helemaal vrij stond.

Sem kwam in de cirkel en zag de doelman een paar passen naar voren doen.

Hij moest nu kiezen. Of op doel slaan met het risico dat de doelman de bal stopte. Of de bal breed leggen op Mattijs met de kans dat de verdediger de bal zou onderscheppen.

Sem koos voor het eerste, want hij kon heel hard slaan. Hij maakte een tussenstapje en haalde vol uit.

De bal ging richting de hoek en leek tegen de zijplank van het doel te komen.

De doelman stapte opzij om met zijn lackets de bal tegen te houden, maar deze had te veel snelheid.

De doelman kwam te laat en de bal verdween in het doel. De knal tegen de houten plank gaf Sem een heel blij gevoel. Hij stak zijn arm in de lucht en hoorde kort daarna het gejuich van zijn teamgenoten en van de zijkant waar Arjan, hun coach, en de ouders stonden. Tevreden liet Sem zich feliciteren door zijn medespelers en gezamenlijk liepen ze terug naar hun eigen helft.

‘We gaan je vanaf nu Het Kanon noemen,’ glimlachte Mattijs.

Victor, die samen met zijn twee vrienden terugliep, glimlachte. ‘Dat is niet eens een raar idee. Niemand slaat zo hard als Sem.’

Het bleef 3-2 en toen de E3 na afloop samen met de tegenstander in het clubhuis aan de limonade met een koek zat, werd Sem steeds gefeliciteerd met zijn winnende doelpunt.

‘Zo, dat was een belangrijke overwinning, jongens,’ zei Arjan. ‘Maar volgende week hebben we een nog belangrijker wedstrijd.’

De jongens van de E3 keken hun coach vragend aan.

‘Elke wedstrijd is toch belangrijk?’ vroeg Dylan.

‘Klopt,’ antwoordde Arjan, ‘maar volgende week spelen we tegen HCW.’

‘Wat?’ Mattijs was van enthousiasme gaan staan.

HCW was de andere hockeyclub uit Worningen en een wedstrijd tegen hen was altijd spannender dan tegen elke andere club.

‘Tegen welk team?’ vroeg Mattijs nu.

Arjan keek op een vel papier.

‘Tegen de E2,’ las hij op.

Mattijs stak lachend zijn armen in de lucht.

‘Dat is het team van Demy, Berry en Mustafa.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Sem.

Demy, Berry en Mustafa zaten bij hen in de klas en konden ook heel goed hockeyen.

‘Ik heb ze er helemaal niet over gehoord.’

‘Honderd procent zeker,’ antwoordde Mattijs.

‘Dat wordt een leuke week,’ vond Victor.

Victor, Mattijs en Sem waren dikke vrienden en zaten bij elkaar in de klas. Door hun klasgenoten werden ze ‘de stoere hockeybende’ genoemd.

Dat kwam omdat ze nog niet zo lang geleden een spannend avontuur hadden meegemaakt met bankovervallers.

‘Als we dan maar wel winnen, volgende week,’ zei Sem.

‘Anders wordt de week erna helemaal niet leuk.’

‘Niet alleen de week erna.

Dan worden we er het hele schooljaar mee gepest.’

Slootjespringen

‘Zaterdag moeten we tegen jullie,’ grijnsde Mustafa.
De jongens stonden maandagochtend
op het schoolplein te wachten tot de bel ging.
Sem glimlachte. ‘Dat wordt een spannende wedstrijd.’
Demy was bij het groepje komen staan.
‘Hoeveel hebben jullie gespeeld?’
‘3-2 gewonnen,’ antwoordde Victor. ‘En jullie?’
Mustafa balde zijn vuist. ‘8-1 gewonnen van RHC.’
Sem zuchtte. Dat was een grote uitslag.
‘En ik heb vijf keer gescoord,’ vulde Demy aan.
Victor was er niet van onder de indruk.
‘Dat zegt niets.
Misschien is RHC wel een heel slechte club.’
‘En wij hebben Het Kanon,’ glimlachte Mattijs
en hij wees naar Sem.
‘Dat zullen we volgende week wel zien dan,’
zei Mustafa.
Hij straalde heel veel zelfvertrouwen uit.
Het gaf Sem het gevoel dat het volgende week
een heel moeilijke wedstrijd zou worden.
De bel ging en iedereen liep de school in.
Sem liep naast Berry. ‘Dat betekent dat we
de hele week ruzie zullen hebben,’ zei Berry.
Sem begreep hem niet. ‘Hoezo?’
‘Omdat we volgende week tegen elkaar moeten.’
Sem kneep zijn ogen dicht.
‘Daarom hoef je toch geen ruzie te hebben?’
‘Tuurlijk wel.’
Berry zei het alsof hij het heel normaal vond.
‘Deze week zijn wij van HCW jullie vijand

en jullie zijn onze vijand.'

Sem vond het maar raar, maar zei er niets meer over. Ze hadden hun jas uitgedaan en liepen de klas binnen.

Daar werden ze verwelkomd door de juf.

'Snap jij dat nou?' vroeg Sem 's middags na school.

'De jongens van HCW vinden dat we deze week ruzie hebben omdat we tegen ze moeten hockeyen.'

Victor knikte.

'Dat vind ik ook. Deze week zijn we vijanden.'

Hij balde zijn vuist en gromde erbij.

Mattijs moest erom lachen.

'Berry deed heel vervelend. We zaten bij elkaar in het voorleesgroepje en iedere keer als ik moest voorlezen, schopte hij me onder de tafel.'

'Dat meen je niet,' reageerde Sem verontwaardigd.

'Echt waar,' zei Mattijs.

Victor balde zijn vuist weer. 'Zie je nou.

We hebben gewoon oorlog met de HCW'ers.'

Sem vond het maar niets. Hij had helemaal geen zin in oorlog en wilde gewoon lekker hockeyen.

'Wat gaan we doen?' veranderde hij van onderwerp.

'Zullen we gaan computeren?' stelde Mattijs voor.

'Ik mag niet binnen spelen van mijn moeder als het zulk mooi weer is als vandaag,' antwoordde Sem.

Mattijs haalde zijn schouders op.

'Als je bij mij thuis speelt, weet je moeder het toch niet?'

Dat wist Sem ook wel, maar hij had geen zin om te computeren. Hij zei het niet,

want hij was bang dat Mattijs en Victor hem zouden uitlachen.

‘We kunnen ook gaan slootjespringen,’ bedacht Victor.

Dat vond Mattijs een superidee.

‘Jaaa, dat gaan we doen.’

‘Dan moet ik wel even oude kleren gaan aandoen, en oude schoenen,’ zei Victor.

‘Ik ook,’ zei Sem. ‘En ik moet even aan mijn moeder vragen of het wel mag.’

Mattijs grinnikte.

‘Je mag toch wel slootjespringen van je moeder?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Sem stoer.

Maar hij wist dat niet zeker. Hij mocht niet altijd dezelfde dingen als de andere twee jongens.

Zij mochten veel meer dan hij

en om niet uitgelachen te worden

deed hij toch vaak met hen mee,

ook al vond zijn moeder het niet goed.

Als ze erachter kwam, kreeg hij vaak straf.

De laatste keer was hij met Mattijs en Victor mee

naar de grote stad gefietst, terwijl zijn moeder

het hem had verboden. Een vriendin van zijn moeder

had Sem in de stad gezien en het aan

zijn moeder verteld. Hierdoor mocht Sem

een week lang niet trainen. Zijn moeder had hem

gewaarschuwd dat wanneer hij nog een keer zoiets

zou doen, hij weer een week niet mocht trainen

en ook niet mee mocht doen met

de eerstvolgende wedstrijd.

Mattijs keek op zijn horloge. ‘Het is halfvier.

Sprekend we om vier uur af bij de boerderij

van Sander?’

De andere jongens vonden het goed.

Sander zat bij hen in de klas en woonde op een boerderij. Vanaf de boerderij kon je de polder in lopen en via een paar smalle slootjes naar de bredere sloten.

Sem liep snel naar huis en ging door de achterdeur naar binnen. Zijn moeder zat in de woonkamer en was aardappelen aan het schillen voor het avondeten. Ze begroette Sem met een kus en vroeg of hij iets wilde drinken.

‘Nee, dank je,’ antwoordde Sem.

‘Ik ga met de jongens slootjespringen.’

Zijn moeder fronste haar wenkbrauwen.

‘Slootjespringen,’ herhaalde ze.

‘Ja, met Mattijs en Victor.’ Hij zei het alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, terwijl hij wist dat zijn moeder dat niet vond.

‘Dat lijkt me niet zo’n goed plan,’ reageerde zijn moeder.

Sem voelde de bui al hangen.

‘Maar ik doe oude kleren aan.’

‘Nee, Sem, het is tien voor vier.’

Als je wilt slootjespringen, dan doe je dat maar op woensdagmiddag. Dan heb je tijd zat.’

‘Maar die jongens mogen wel,’ zei Sem met een zielig stemmetje.

‘Dat is dan jammer,’ hield zijn moeder vol.

Sem wist dat hij niet verder behoefde te zeuren.

Als zijn moeder nee zei, dan was het nee.

‘Dan ga ik even zeggen dat ik niet meega.’

Sem zette zijn boze gezicht op.